

Potmě

Štěňata bernských honičů vypadají čerstvě po narození jako malinké plyšové hračky.

Nejinak tomu bylo se mnou a mými třemi bratry a jednou sestrou. Ale jenom mě si Klára vyfotila zvlášť. Byl jsem totiž tak prťavý, že jsem se jí vešel do dlaně a ještě kolem mě zbylo místo. Aby na snímku vyniklo, jaký jsem drobeček, opatrně mě položila na stůl vedle hrnku s čajem. Dneska, když bych ten hrnek ze stolu čumákem v pohodě shodil, by jí nikdo nevěřil. Ještě že si Klára všechno, co se týče nás psů, fotí. Ze svých prvních hodin na světě si nepamatuju ani chlup. Neviděl jsem si ani na špičku čumáku. Byl jsem slepý jako všechna štěňata po narození a kolem mě se rozprostírala tma tmoucí. Oči jsem otevřel až za čtrnáct dnů.

Prvních deset dní

Všechno, co se pak dělo, znám jen z vyprávění. Prvních deset dní jsem totiž nejenže nic neviděl, ale ani neslyšel. Můj čenich taky nic necítil a nožičky mi rovněž nesloužily. Nedovedl jsem se postavit, natož chodit. Desetidenní štěně prostě jen leží a tluče mu srdíčko.

Jediné, co jsem hned uměl sám od sebe, bylo sát a najít si na mámině břiše knoflík, ze kterého teklo mléko.

Jak jsem se k němu dostal? Takovými zvláštními pohyby, jako bych plaval. Špatně se vysvětlují někomu, kdo neviděl úplně malinkatá štěňata.

Kde se tohle štěňata učí, se mě neptejte. Nevím.

Maminka Kometa mi pravidelně poctivě olizovala břicho, zadeček i pindíka. Teda fuj. Žádné fuj! Psí máma své děti jazykem masíruje,

aby je nebolelo břicho, a oli-

zování jim pomáhá

i v tom, že pra-

videlně kakají

a čurají.

